

van hen die zich geven daadkrachtige en onverwoestelijke idealisten maakt; juist van de predikers meen ik. Dat het meer en meer Vlamingen zijn verblijdt me. — En met een lichten tik op de knie van Mijnheer Klokman voegde hij er bij: — Het maakt hen tot persoonlijkheden; elk werk is groot dat dit vermag.

— God schenkt ons voor Zijn arbeid kracht, zei Mijnheer Klokman.

— Dit loochen ik niet, zeide Mijnheer ten Hove met een plotselingen glimlach en even schudden van zijn hoofd.

— Wie weet er nu ooit of ten Hove serieus is of niet? sprak thans Mevrouw. Het is maar goed dat ik hem onder curatele houd, hè mannie?

— Jouw evangelisatie-werk, schat. Arbeid jij daar maar rustig aan door!

V.

DRAAIERIJTJES.

De ingang van Beppy's school was breed. Vroeger was het de inrij van een heerenhuis geweest. Een wijde trap kwam er in 't midden op uit.

Om negen uur, bij 't binnenkomen, hadden Bep en Claar de zwarte kist en de rieten mand al aan 't andere einde van dien gang zien staan, bij de glazen deur die toegang tot het tuintje gaf. Ze wisten: dit waren de koffers van juffrouw van der Rest die haar werden nagestuurd. Maar de bel werd geluid, en ze liepen op een draf naar boven.

Tien minuut voor elven in het vrijkwartier, draafden ze over de helderklinkende steenen naar de koffers toe; de ouderen mee. Beppy, vlak vooraan, riep:

— Daar! daar! daar! — En ze sloeg met haar vuistje op het harde hout dat er drie doffe toontjes klonken. Nu lachten ze. Met mond, oogen en wangetjes lachte Beppy mee.

— Vooruit maar, Bep! zei Tony.

En met haar voetje gaf Beppy nog twee trappen tegen den zijkant aan dat de sporen

er wittig op achterbleven. — Onder de groeiende pret van de meisjes riep Beppy nu:

— Ik ga zand halen! — Met een sprongetje liep ze den tuin in.

— Wat wil je nou, Bep?

— Tusschen de reetjes strooien, zei ze, en gleed tusschen de meisjes door. Ze liet voorzichtig het zand in de mand, door de open plekjes tusschen het riet, naar binnen stroomen.

Luid pratend drongen ze thans om haar heen. Lekker! als van der Rest de mand opendeed was alles vuil! En kwaad, kwaad, kwaad zou ze zijn! — Met hun handjes sloegen ze op het deksel, dat het er goed doorheenglijden zou; en toen Beppy klaar was, sprong Amy er dansend bovenop.

— Roi et chiens! riep er een buiten.

Meteen vlogen ze, door de glazen deur, den tuin in. — In het verlengde van den gang liep een breed cementen pad tot aan het vroegere koetshuis door. Hier speelden ze. Adèle ving.

Drie keer liepen Bep en Claar heen-en-weer. Maar Adèle deed weêr zoo flauw, net of ze niet ècht konden meêdoen. Ze liep ze nooit eens goed achterna! En toen Hélène en Tony op het houten trapje voor de verandah gingen zitten, zetten zij er zich naast.

Een lentezonnetje scheen door de blaren van den hoogen boom aan den overkant. Zonneplekjes speelden tegen verandah en huis; maar de tuin — een grasperk met een rijtje van vijf denneboompjes en een bed met groene, bijna bloeiende goudbloemenplantjes — zonk heelemaal in de schaduw weg. — In den hoek waar ze zaten bloeide een hooge bloesemstruik: rose bloemetjes, net den vorm van vingerhoedjes; als je die bloempjes in elkander stak, kreeg je een lange rij die in een boek gedroogd kon worden. Als ze op den grond lagen mocht je ze hebben; maar Tony en Hélène hadden ze allen opgeraapt.

— Geef er mij ook een paar, vroeg Beppy liefjes.